

Konfirmationstale 12. og 14. maj 2017

(Først en omdigtning af Johannes Jørgensens lignelse, derefter tale, der passer på konfirmanderne i 7.b og 7.c)

Tråden ovenfra

»Det var en skøn septembermorgen. Alle enge glimtede af dug, og gennem luften sejlede den flyvende sommers silkeskinnende tråde. Langt fra kom de, langt hen drev de.

En af disse tråde strandede i toppen af et træ, og luftskipperen, en lille gul- og sortbroget edderkop, forlod sit lette fartøj og trådte ned og fik fast grund under fødderne.

Men den var ikke særlig vild med det sted, så den tog en rask beslutning og spandt en ny tråd og firede sig lige ned i en stor tjørnehæk.

Her var der nok af strittende skud og kviste, hvorimellem et net kunne udspindes. Og edderkoppen gav sig til arbejdet, idet den lod tråden ovenfra, den som den var kommet ned ad, bære nettets øverste hjørne.

Det blev et stort smukt væv. Og der kom noget særligt over det, fordi det ligesom stod ret op i den tomme luft, uden at man kunne se, hvad der bar dets øverste kant. Der skal nemlig gode øjne til for at opfange sådan en lille, fin edder-koppetråd.

Dage kom, dage gik. Der var ikke længere så mange fluer at fange, og edderkoppen måtte spinde sit net større, så det kunne favne videre, fange mere. Og takket være tråden ovenfra, lykkedes det over al forventning at gøre nettet større. Edderkoppen byggede sit

væv højere og højere op i luften og mere og mere ud til siderne. Nettet spændte over hele hækkens bredde, og når det i de våde oktobermorgener hang fuldt af funklende dråber, var det at se som et slør fuld af perler.

Edderkoppen var stolt af sit værk. Den var ikke længer den lille tingest, der var kommet sejlene på et spind gennem luften uden en mønt i lommen – og uden anden formue end sine spindekirtler. Den var nu en stor, tyk, velstående edderkop og havde det største net langs hele hækken.

En morgen vågnede den i usædvanlig dårligt humør. Den havde frosset lidt om natten, og nu var der ikke et solglimt at se, og ikke en flue summede gennem luften. Sulten og ledig sad edderkoppen hele den lange, grå efterårsdag.

For at slå tiden ihjel begyndte den en rundgang i sit net for at se, om det ikke trængte til at blive repareret her eller der. Den rykkede i alle trådene for at mærke, om de var godt gjort fast. Men selvom den ikke kunne finde nogle fejl, blev den ved med at være utålelig gnaven.

I vævets yderste udkant kom den så til en tråd, som den lige med ét ikke kunne genkende. Alle de andre gik enten der eller derhen – edderkoppen kunne kende hver kvist, de var gjort fast ved. Men denne ganske ubegribelige tråd gik ingen steder hen – det vil sige, den løb ret op i luften.

Edderkoppen rejste sig på bagbenene og kiggede opad med alle sine mange øjne. Men den kunne ikke se, hvor tråden gik hen.

Det så ud, som den førte lige op i skyerne.

Edderkoppen blev mere og mere ærgerlig, jo længere den sad og stirrede til ingen nytte. Den huskede slet ikke mere, at den selv en

gang på en klar septemberdag var kommet ned ad denne tråd. Den huskede heller ikke, hvor nyttig netop denne tråd havde været, da vævet skulle bygges og udvides. Edderkoppen havde glemt det altsammen – den så bare, at her var der en dum, unyttig tråd, som ingen rimelige steder gik hen, men bare op i den tomme luft...

”Væk med dig”, sagde edderkoppen, og i et eneste bid knækkede den tråden midt over.

I det samme gav vævet efter – hele det kunstfærdige netværk styrtede sammen – og da edderkoppen kom til sig selv, lå den mellem tjørnebladene med nettet som en lille, våd klud over hovedet. I et eneste øjeblik havde den tilintetgjort hele sin herlighed – fordi den ikke forstod nytten af *tråden ovenfra*.«

Kære konfirmander

I har efterhånden rigtigt godt styr på, hvad der står i Det Nye Testamente, så I kan nok regne ud, at denne her lignelse, den kan man ikke finde i Bibelen. Det er en senere digtet historie der taler om det, at vi er skabt af Gud og skal huske på, hvad vi er kommet af.

Jeg ved, at I har været meget spændte på i dag. I har virkelig glædet jer. Til gaverne, til at blive fine, og til at jeres familier og venner slår ring om jer og fejrer jer i dag. Nogle kalder dem netværk, dem vi har at hjælpe os igennem livet. Det kan godt lyde lidt negativt, men hvis vi tager fat i

billedet af edderkoppen passer det måske meget godt: I er omgivet af mennesker, der passer godt på jer og holder af jer. Mennesker at holde af er Guds gaver til os, og det er med at holde trådene stærke i jeres net, og bid aldrig tråden fra oven over, selvom det går ufatteligt godt, og I nærmest synes, I kan alting selv.

I har meget at byde på. I er tænksomme og livlige, og det er en god kombination. Jeg har til alle vores timer sammen forberedt mere end rigeligt af stof, vi skulle nå. Men når vi så har holdt andagt i kirken, hvor I har sunget rigtigt godt med alle sammen, så har vi haft meget at tale om. I har stillet mig en masse gode spørgsmål, om det var for at trække tiden, det ved jeg ikke. Jeg hoppede i hvert fald i med begge ben og tænkte: Ja, jeg kan alligevel ikke nå at lære jer alt det, jeg havde planer om, og måske er samtalerne også vigtigere, eller bare det at få lov til at sidde sammen med jer midt i sognets største og smukkeste hus, men på en måde væk fra alt det hektiske. Det er lige præcis noget af det, I skulle have lov til at opleve ved at gå til konfirmationsforberedelse: Guds hus, her hører I hjemme. Jeg håber for jer, at I bliver ved med at søge herhen.

I har i jeres dåb fået sat et mærke for jeres pande og bryst, som en usynlig tatovering, der aldrig kan viskes ud. Det er et mærke, der sidder på jer, som Gud satte det på Kain. Kain havde på værste måde ødelagt båndet til fællesskabet med sin familie, men Gud sagde med mærket på Kain, at de andre fællesskaber, du fremover bliver en del af, i dem skal jeg nok beskytte dig. Gud har sat et beskyttelsesmærke på jer, og når I begiver jer ud i verden, så har I som kristne en identitet, som I kan tage med jer. Nærmest uanset hvor I kommer hen, kan I finde andre døbte, som I deler grundhistorie med.

Jeres dåb var en gave, og en gave skal man ikke bekræfte. I har med jeres konfirmation taget stilling til, at dåben gerne må få en betydning i jeres voksenliv. Hvis der i løbet af i dag kommer en onkel hen til jer og spørger jer på en bedrevidende måde, om I nu også tror så meget på det med Gud og Jesus? Så vil jeg sige: Det kommer slet ikke andre ved. Det er en sag mellem jer og Gud. Lad vær med at svare på sådan et dumt spørgsmål. For det er så let at sige nej til alt muligt, man ikke vil være en del af, så jeres familier skal i stedet være stolte af, at I tør springe ud i det med tro, håb og kærlighed. Den glæde skal ingen have lov at tage fra jer!

Det har været en fornøjelse at lære jer at kende. Jeg vil gerne sige jer tak for nogle gode timer sammen og ønske jer en dejlig konfirmation!